

মৰমৰ সন্তানসকল- এই পুৰণি দুনিয়া, পুৰণি নাটশালাৰ পৰা এতিয়া অন্তৰখন উঠাই লোৱা, তুমি পিতাৰ কাষলৈ ঘূৰি যাব লাগিব সেই কাৰণে ঘৰখনক মনত পেলোৱা।

প্ৰশ্ন:-নিজৰ অৱস্থা ভাল বনাবলৈ কোনটো কথাত বহুত বহুত ধ্যান দিব লাগে?

উত্তৰ: ভোজনৰ (আহাৰৰ)। বুদ্ধিয়ক (সংবেদনশীল) সন্তান সকলে নিজৰ হাতেৰে যোগ কৰি থাকি ভোজন ৰান্ধে আৰু গ্ৰহন কৰে। যদি কোনোবাই বাবাক স্মৰণ কৰি ভোজন ৰান্ধে আৰু গ্ৰহন কৰে তেতিয়া অৱস্থা বহুত ভাল হ'ব পাৰে। বাবাৰ স্মৰণত ভোজন বনালে বাবাইও গন্ধ লয়। সেৱাধাৰী সন্তান সকল বহুত ফুৰ্তিত থাকিব লাগে। প্ৰত্যেকটো সেৱা নিজৰ হাতে কৰিব লাগে।

গীত: মুঝক' সাহাৰা দেনে ৰালে.....(মোক সহায় কৰোঁতা)

ওমশান্তি:-সন্তান সকলক পিতাই বহিলে বুজাইছে। সন্তানসকলে জানে আমি আত্মায়ে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা শুনি আছোঁ। আগতে সংসংগত গলে এনেকৈ নাভাবিছিলো যে আমি আত্মায়ে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা শুনিছোঁ। ইয়াত সন্তানসকল পিতাৰ আৰু পিতা সন্তানসকলৰ সন্মুখত আছে। পিতাও নিৰাকাৰ সন্তানসকলো নিৰাকাৰ। অনেক সন্তান আছে। এই কথা পিতাৰ বাহিৰে কোনেও ক'ব নোৱাৰে। যি সকল পিতাৰ সন্মুখত ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী আছে তেওঁলোককে পিতাই বহি বুজাই আছে। তুমি জানা এই সময়ত সকলো পাপ আত্মা, এইখন কোনো পুণ্য আত্মাৰ দুনিয়া নহয়। পুণ্য আত্মাৰ দুনিয়া বুলি সত্যযুগক কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তান সকলক অসীম পিতাই ৰাজযোগ শিকাই আছে। এতিয়া পিতাই কৈছে এই পুৰণি দুনিয়াখনৰ দেহৰ সৈতে যিবোৰ আছে সেই সকলোবোৰ পাহৰিব লাগে। এই বিলাকৰ পৰা বৈৰাগ্য আহিব লাগে। ইয়াকে কোৱা হয় বেহদৰ বৈৰাগ্য। তুমি কোনো হাবি জংঘললৈ যাব নালাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকিব লাগে। কিন্তু এই পুৰণি দুনিয়াত অন্তৰ লগাব নালাগে। এইখন কলিযুগী নাটশালা। এই নাটশালাত যেতিয়া সত্যযুগত আছিলে তেতিয়া দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিলে। তেওঁলোকে অভিনয় কৰিছিল। এতিয়া এই নাটশালা পুৰণি হৈ গ'ল। পুণ্য আত্মাৰ দুনিয়া সত্যযুগক কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে এই চকুৰে যি বোৰ দেখিছা সেইবোৰ পুৰণি বস্তু। এওঁ ৮৪ জন্ম পূৰা কৰিছে সেয়ে পুৰণি দুনিয়াত মন নলগাবা। মন লগাব লাগে নতুন দুনিয়াত। এতিয়াতো এই পুৰণি শৰীৰ এৰি আমি ঘূৰি যাম। আনন্দত থাকিব লাগে। পিতাই আমাক আকৌ ঘূৰাই নিবলৈ আহিছে। আমি আকৌ স্বৰ্গত গৈ অভিনয় কৰিমগৈ। তেনেহ'লে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও মোহ-মমত্ব নাইকিয়া কৰিব লাগে। পুৰণি দুনিয়াখনেই কবৰস্থান হ'ব। নাটকৰ অভিনেতাই অভিনয় পূৰা কৰিলে আকৌ ঘৰলৈ মনত পৰে। তুমিও জানা আমি ব্ৰাহ্মণে ৮৪ জন্মৰ অভিনয় কৰিলো। ৮৪ চক্ৰ বুলি কয়। বৰ্ণবোৰো মনত থাকিব লাগে।

শিৱপিতাই বহি ফুলক চায়। এওঁৰ আত্মাইয়ো দেখে আৰু বাবাক স্মৰণ কৰে-বাবাই আমাক এইবিলাক জ্ঞান শুনাইছে। তেওঁৰেই পিতা, শিক্ষক, সংগুৰুও হয়। হাতততো কোনো শাস্ত্ৰ নাই। সন্তানে কব শিৱপিতাই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান দিছে,তাকে আপোনাক শুনাইছোঁ। তেন্তে সংগুৰুৱেই মনত পৰিব। আত্মাৰ ৰূপত বাবাই মনত পৰে। গোটেই পৃথিৱীৰ বুৰঞ্জী ভূগোলও মনত পৰে, এইটোও জানা তাত আমি আত্মা নাঙঠ আছিলো। পিতাতো সদায়ে অশৰীৰী, এতিয়া আমাক এই শৰীৰ দ্বাৰা কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ শিক্ষা দি আছে, আচলতে আমি আত্মা হওঁ। পুণ্যআত্মা, পাপআত্মা বুলি কওঁ। পাপ বা পুণ্য পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। সন্ধ্যাসীকো মহান আত্মা বুলি কয়। পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী হোৱা হ'লে মহান পৰমাত্মা বুলি কলেহেতেন। এনেকৈ কোৱা নহয় যে পৰমাত্মাই বহি যন্ত্ৰ তপ আদি কৰে। ভক্তই ভগৱানক বিচাৰি ফুৰে। এইটোও ড্ৰামাৰ ভিতৰত ভক্তি মাৰ্গৰ লিপিবদ্ধ আছে। তুমি আকৌ ২১ জন্ম সুখ ভোগ কৰি ৬৩ জন্ম ভক্তি মাৰ্গৰ চক্ৰত আহিব লাগিব, তুমি জানা আমাৰ অভিনয় সকলোতকৈ বেলেগ। প্ৰত্যেক অবিদ্যা আত্মাৰ অবিদ্যা অভিনয় নিশ্চিত আছে। শৰীৰটো শেষ হৈ যাব, আত্মায়ে কয় মই ৮৪ জন্ম অভিনয় কৰিছোঁ, এতিয়া মোৰ অভিনয় পূৰা কৰি বস্ত্ৰ এৰিব লাগে। ইয়াত মমত্ব ৰাখিব নালাগে। আত্মাই সকলো কৰে। আত্মাই পঢ়ে, কয় মই ইমান পঢ়িলো এই শৰীৰৰ দ্বাৰা। আত্মা ইয়াৰ পৰা ওলায় যায় তেতিয়া শৰীৰক মৰাশ বুলি কয়, আত্মাই কয় মই অমৰ, তোমাৰ বুদ্ধিত এতিয়া আছে সচাকৈয়ে এই বেহদৰ ড্ৰামাত আমাৰ ৮৪ জন্মৰ অভিনয় আছে। অনেক অভিনেতা বেলেগ বেলেগ ধৰ্মৰ। ভাৰতৰ মহিমা বহুত বেছি। খ্ৰীষ্টিয়ান সকলেও ভাৰতক সন্মান কৰে। জানে ভাৰতেই প্ৰাচীন দেশ। সেইসময়ত খ্ৰীষ্টানসকল নাছিল, তেওঁলোকে মাত্ৰ কব লাগে কৈ দিয়ে ভাৰত প্ৰাচীন বুলি, বাকী একো নাজানে।

তাত দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল,যিসকলক ভগৱান-ভগৱতী বুলি কোৱা হয়। গদ কৃষ্ণ নহয়,লৰ্ড কৃষ্ণ বুলি কয়। কৃষ্ণৰ উপৰিও দেৱতাসকলৰ বহুত পুৰণি চিত্ৰ বিচাৰে কাৰণ আটাইতকৈ ডাঙৰতো দেৱী-দেৱতাসকলেই হয়। ভাৰতৰ বহুত মহিমা আছে। গীতাত নাম সলনি নকৰা হলেতো সকলোৱে জানিলেহেতেন যে আমি মনুষ্য আত্মাৰ পিতাৰ এইখন ভাৰতেই হৈছে জন্মস্থান। শিৱৰ মন্দিৰতো য'তে ত'তেই আছে। পতিত-পাৱন পিতা পতিত দুনীয়াতেই আহি সকলোকে পাৱন কৰি তোলে, গতিকে উচ্চতো হয়েই ন? মহিমাও কৰা হয়-শিৱায় নমঃ। তুমি মাতা-পিতা আমি বালক তোমাৰ.....তুমি জ্ঞানৰ সাগৰ। তোমাৰ গতি মতি অনন্য। তোমাৰ মহিমা অপৰম্পাৰ। কিন্তু তথাপি তেওঁক পাহৰি যাও,সেয়ে ভাৰতৰ মহিমা নাইকিয়া হৈছে। এতিয়া সন্তানসকল অন্য দেশলৈ গলে তেওলোকক বুজাব লাগে-সকলো আত্মাৰ পিতা সেই নিৰাকাৰ এজনেই। তোমালোকে গড ফাডাৰক আহবান কৰা,কিন্তু তেও কেতিয়া আহে সেয়া গম নোপোৱা। ইউৰোপবাসী যাদবেও জানে যে আমি যি মিচাইল বনাইছো ইয়াৰ দ্বাৰা আমি নিশ্চয় নিজৰ কুলৰ বিনাশ কৰিম। মহাভাৰতৰ যুদ্ধ প্ৰসিদ্ধ। সন্মুখত মৃত্যু থিয় দি আছে। ভাৰত প্ৰাচীন হোৱা হেতুকে সহযোগীও বহুত আছে। তেওলোকে জানে যে ভাৰত অতি ধনৱান আছিল। বহুত সম্পত্তি আছিল,যিবোৰ পাছত মুছলমানসকলে হীৰা-মণি আদি লৈ গৈ কৰবত লগালে। সন্তানসকলে জানে যে-নিশ্চয় ভাৰতত দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া আমি পুনৰ সেই ৰাজ্য লৈ আছো। যোগবলৰ অবিহনে কোনেও বিশ্বৰ মালিক হব নোৱাৰে। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকল হৈছে এটা ধৰ্মৰেই,তথাপি নিজৰ মাজতেই যুদ্ধ কৰি নিজৰ কুলৰেই বিনাশ কৰে। যাদৱ কুলৰ সকলে মিচাইল দ্বাৰা নিজৰ মাজত যুদ্ধ কৰে। এয়াও জানে যে বোমাৰ দ্বাৰা গোটেই দুনীয়াখনেই ছাঁই হৈ যাব। আমি ৰাজ কৰিব নোৱাৰিম। তোমালোকে জানা যে দুই বান্দৰে যুদ্ধ কৰিব আৰু আচল মাখন আমিহেই লাভ কৰিম। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এই পুৰণি দুনীয়াখনৰ বৈৰাগ্য আহিব লাগে, কাৰণ তোমালোকে জানা যে এই সকলোবোৰ বিনাশ হবৰ হল। এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। কৰবস্থানক কিয় মনত কৰিব লাগে। কৰবস্থান বিনাশ হৈ পৰীস্থান হবৰ হল। সত্যযুগত এইখন ভাৰততেই হীৰা-মুকুতাৰ খনি আছিল,এতিয়াতো শেষ হৈ গ'ল। সন্তানসকলেতো সাক্ষাৎকাৰ কৰিছায়েই কিদৰে বিমানেৰে সোণ আদি লৈ আনে। সেই সৃষ্টিয়েই সম্পূৰ্ণ নতুন হৈ পৰিব। তাত কিমান সুন্দৰ সুন্দৰ ফুল থাকে। দুৰ্গন্ধ বিয়পোৱা অথবা দুখ দিয়া কোনো বস্তু নাথাকিব সেয়ে সেইখনক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়।

গতিকে এতিয়া এজন স্বামীয়ে সকলো পত্নীক লৈ যাবলৈ আহিছে। সকলোৰে দেহটো ইয়াতেই শেষ হৈ যাব। এই শলীতা আদি জ্বলোৱা ইয়াৰে উৎসৱ। কিন্তু তাৰ মহত্বৰ সঠিক অৰ্থ কোনেও নাজানে। ৰক্ষা বন্ধনৰো উৎসৱ পালন কৰা হয়। ৰাৱণক জ্বলোৱাৰ উৎসৱ আছে। বাবাই বুজায় যে গোটেই সৃষ্টি খন এই সময়ত ৰাৱণৰ ঘৰ। সকলো শোক বাটিকাত আছে। কিমান যে দুখী। সেয়েহে সকলোৰে পৰা মোহ আঁতৰাই দিয়া উচিত। এতিয়া আমি ঘৰলৈ উভতি গৈ আছো। ঘৰখনক স্মৰণ কৰিব লাগে। সত্যযুগত যেতিয়া দেহটো বৃদ্ধ হব তেতিয়া বুজিব যে এতিয়া এই পুৰণা দেহ ত্যাগ কৰি নতুন লম। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে আমি উভতি যাম, এই কাৰণে দেহ অভিমান এৰিব লাগে। দুনীয়া খনে এই কথা নাজানে। কয় আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা বুলি। পিতাই বুজায়- এই বোৰ মিছা। যদি ভক্তই ভগৱান হয় তেতিয়াহলে ভগৱানক কিয় স্মৰণ কৰা। পতিত পাৱন বুলি এক নিৰাকাৰ পিতাৰ কথাই গায়ন কৰে। কয় মই পতিত দুনীয়া খনলৈ আহিব লগীয়া হয়। তাৰ পিছত এওঁক আৰু তোমালোকক পৰিত্ৰ বনাওঁ। গোটেই দুনীয়া খনকে পৰিত্ৰ বনায় পুনৰ লৈ যাওঁ। তাত পৰম ধামত সকলো আত্মায়ে পবিত্ৰ হৈ থাকে। পুনৰ তাৰ পিছত ইয়াত সতো, ৰজো, তমো পাৰ কৰি শেষত পতিত হৈ পৰে। এইটো সকলোৰে অন্তিম জন্ম। লক্ষ্মী নাৰায়ণও এতিয়া অন্তিম জনমত আছে। পতিত পাৱন এজনেই পিতা। এই সৃষ্টি চক্ৰ খনক বুজি পোৱাটো একেবাৰে সহজ। মাতৃ সকলেও এই চক্ৰ ওপৰত ভালকৈ বুজাব পাৰে, ইয়াত মাথোঁ বুদ্ধিৰে বুজি পোৱা উচিত। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱা অতি সহজ। পিতাৰ অবিহনে এই জ্ঞান কোনেও বুজাব নোৱাৰে। কাৰোৱে ওচৰত এই চিত্ৰ নাই। এই চিত্ৰবোৰৰ বহুত মান হব। বাবাই কয় যি সকল শিক্ষিত লোক আছে তেওঁলোকক এই বৃক্ষ, ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰ পঠিয়াই দিয়া। বিদেশতো পঠিয়াই দিয়া। ইয়াৰ দ্বাৰা এক নম্বৰ সেৱা হব পাৰে। সন্মুখত গৈও বুজাব পাৰিবা। এইটোও জ্ঞান নহয় জানো। কলেজত এইটো হোৱা উচিত। তেন্তে তেওঁলোকে অসীমৰ বুৰঞ্জী ভূগোলৰ জ্ঞান পাওঁক। যি সকল ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হব তেওঁ লোক তেওঁ লোকৰ কথাবোৰ অন্তৰত লাগিব। বাবাই ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ নিৰ্দেশ দিয়ে। সন্তান সকলৰ কেতিয়াবা উমংগ আহে কেতিয়াবা ঠাণ্ডা **চৌদা** পানী হৈ যায়। ডাঙৰ ডাঙৰ বিশ্ব বিদ্যালয় বোৰত এই চিত্ৰবোৰ দিয়া। চিত্ৰ পঠিয়াই দিলেহে কৰোৱাৰ অন্তৰত জ্ঞানৰ বাণ লাগিব। অসীম পিতাই কয় তোমালোকে বিনামূলীয়াকৈ দিব পাৰা। এনে কথা নহয় যে বাছ,ট্ৰাম গাড়ীত যাকে লগ পোৱা তাকে দি দিয়া। যোগ্য জন হয় নহয় তাকো চাবা। ইয়াত বহুত (চিত্ৰত) ভাল জ্ঞান আছে। ডাঙৰ ডাঙৰ দোকানতো দিব পাৰা। যত্ন কৰা উচিত নহয় জানো। 2/3

সেৱাধাৰী সন্তানে সেৱা কৰিব পাৰে। প্ৰত্যেকৰে নিজা- নিজা সেৱা আছে। মাতা সকলে ঘৰত সেৱা কৰিব পাৰে। চিত্ৰ উঠাই তাৰ ওপৰত অতি মৰমৰে বুজাব পাৰে। সৰু-সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক যিদৰে চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱা হয়। কোনো ৪ মাহৰ সন্তান, কোনো ৬ মাহৰ সন্তান, কোনো ১০ মাহৰ। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া জানিছা যে কেনেকৈ ৮৪ জন্ম লওঁ। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছো, তাৰ পিছত দেৱতা আৰু তাৰ পিছত ক্ষেত্ৰীয় হ'ম। এনেকৈ নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে কিয়নো তোমালোক পাৰলৌকিক পিতাৰ লগত কথা কোৱা সন্তান। ইয়াকে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা বুলি কোৱা হয়। যিমানে সেৱা কৰিবা, সিমানেই পুৰস্কাৰ পাবা কিয়নো তোমালোকে ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰি আছা। পিতাই কয়, লাগিলে ঘৰ-গৃহস্থ ব্যৱহাৰেই চম্ভালি থকা, ৮ ঘণ্টা এই সেৱাতো লগোৱা। তোমালোকে অসীম খাজনা পাইছা। দিন-ৰাতি বুদ্ধিত স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিব লাগে। ৮৪ চক্ৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইয়া কিয় পাহৰি যোৱা ? যিমানেই স্মৰণ কৰিবা সিমানেই পিতাৰ ডিঙিৰ হাৰ হবা, তাৰ পিছত বিষুৱৰ ডিঙিৰ হাৰ হবা। ক্ষনে-ক্ষনে সন্তানক বুজোৱা হয়, ইয়াত ধাৰণা ভাল হব কিয়নো ইয়াত কোনো মিত্ৰ-সম্বন্ধতো নাই। সেৱাধাৰী তেওঁই যিয়ে গোটেই দিন সেৱাত ব্যস্ত থাকে, বাবাৰ মুৰুলী শুনে, বিৱৰণ দিয়ে, ধ্যান দিয়ে। শিক্ষকে বুজাই যে যদি আমাৰ স্কুলৰ পৰা বহুত ছাত্ৰ পাছ কৰি ওলালে চৰকাৰে পুৰস্কাৰ দিব। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকলো এনেকুৱা হব লাগে। আমি ভাল ভাল গোট তৈয়াৰ কৰি বাবাৰ ওচৰত লৈ যাম আৰু ইয়াকেই কোৱা হয় বুধিয়ক বুলি। কোনোৱাই পৰিশ্ৰম নকৰিলে তেন্তে সূচনা আহি যায়। আৰাম হাৰামৰ সমান। শিক্ষকৰ এনে উমংগ হোৱা উচিত ১০ খন আশ্ৰম পৰিচালনা কৰিব পৰা, ইফালে-সিফালে দৌৰি থকা। ৫-৬ ঘণ্টা টোপনি যথেষ্ট। বাকী সময় পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। ভাল বুধিয়ক (সংবেদনশীল) সন্তানে নিজৰ হাতেৰে ভোজন ৰান্ধিবলৈ চেষ্টা কৰিব। বাবাক স্মৰণ কৰি মৰমেৰে ভোজন ৰান্ধি আৰু খাই তেনেহ'লে অৱস্থা বহুতেই ভাল হব। বাবাইও বিচাৰে নিজ হাতেৰে ভোজন বনোৱা। বাবাক স্মৰণ কৰি ৰান্ধিলে বাবাইও গোলন্দ পাব। বাবাৰ স্মৰণেৰেহে বহুত ভাল উন্নতি হব। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থকা। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

১) নিজে নিজৰ লগত বা পাৰলৌকিক পিতাৰ সৈতে কথা পাতি, বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি বুদ্ধিক ব্যস্ত ৰাখিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হব লাগে।

২) এতিয়া আমি ঘৰলৈ উভতি গৈ আছো, এইয়া শোক বাটিকা, ইয়াৰ পৰা মমত্ব উলিয়াই পেলাব লাগে। নতুন দুনিয়াৰ প্ৰতিহে অন্তৰ (মন-বুদ্ধি) লগাব লাগে।

বৰদান:- অনেক প্ৰকাৰৰ অগ্নিৰ পৰা নিজে ৰাছি অন্যকো বাচোৱাতাই সাঁচা দয়াবান হোৱা

আজিৰ মানৱে অনেক প্ৰকাৰৰ অগ্নিত জ্বলি আছে, অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ, চিন্তা, সমস্যা আদি আদি... বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ আঘাত যি আত্মাত লাগে, এই অগ্নিয়ে জীয়াই থকাতেই জ্বলি থকাৰ অনুভৱ কৰাই। পিছে তোমালোকে এই জীৱনৰ পৰা ওলাই শ্ৰেষ্ঠ জীৱনলৈ আহি গৈছা, তোমালোকে শীতল সাগৰৰ পাৰত বহি আছা। অতীন্দ্ৰিয় সুখ, শান্তিৰ প্ৰাপ্তিত সোমাই আছা, গতিকে দয়াবান হৈ অন্য আত্মকো অনেক প্ৰকাৰৰ অগ্নিৰ পৰা বাচোৱা। পথে-পথে জ্ঞানৰ স্থান বনাই সকলোকে ৰাস্তা দেখুওৱা।

জ্ঞানগান:- যাৰ এজন পিতাৰ প্ৰতি সাঁচা স্নেহ থাকে তেওঁৰ অশৰীৰী হোৱাত সহজ হয়।